



Η Ενωτική Πρωτοβουλία Παρέμβασης και Διαλόγου, τάση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, καλεί σε εκδήλωση με θέμα «Ανοίγουμε τη συζήτηση για το αναγκαίο πολιτικό και κοινωνικό μέτωπο» την Τετάρτη 29/6, 19:30 στο Art Garage (Σολωμού 13, Εξάρχεια).

**ΑΝΟΙΓΟΥΜΕ ΤΗ ΣΥΖΗΤΗΣΗ ΓΙΑ ΤΟ ΑΝΑΓΚΑΙΟ  
ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ**

**ΤΕΤΑΡΤΗ 29/6, 7:30μμ,  
ART GARAGE-ΣΟΛΩΜΟΥ 13**

Συζητούν :

**Σπύρος Αλεξίου**, ΕΠΠΔ, ΠΣΟ ΑΝΤΑΡΣΥΑ  
**Παντελής Βασιλείου**, Ένωση των Δικαίων  
**Τάσος Κατιντσάρος**, Μέλος ΠΕ ΝΑΡ, ΠΣΟ ΑΝΤΑΡΣΥΑ  
**Σταύρος Μαυρουδέας**, Ανένταχτος  
**Δημήτρης Παπαζαχαρίας**, Ανασύνθεση ΟΡΝΑ  
**Έφη Τριάντη**, Μέλος ΛΑΕ

Ενωτική Πρωτοβουλία Παρέμβασης και Διαλόγου  
τάση της **ΑΝΤΑΡΣΥΑ**.

Συζητούν:

**Σπύρος Αλεξίου**, ΕΠΠΔ, μέλος ΠΣΟ ΑΝΤΑΡΣΥΑ  
**Παντελής Βασιλείου**, Ένωση των Δικαίων  
**Τάσος Κατιντσάρος**, μέλος ΠΕ ΝΑΡ, ΠΣΟ ΑΝΤΑΡΣΥΑ  
**Σταύρος Μαυρουδέας**, ανένταχτος  
**Δημήτρης Παπαζαχαρίας**, Ανασύνθεση ΟΡΝΑ  
**Έφη Τριάντη**, μέλος ΛΑΕ

## **Να ανοίξει η συζήτηση για το αναγκαίο πολιτικό και κοινωνικό μέτωπο**

Και να που η συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ έφτασε όχι μόνο να εφαρμόζει το 3ο Μνημόνιο, αλλά επιπλέον να ψηφίζει όλα τα μέτρα κοινωνικής καταστροφής, το ξεπούλημα όλης της δημόσιας περιουσίας, την κατάργηση ακόμη και της αστικής δημοκρατίας. Και να που η κατάρρευση κάθε αυταπάτης για τη δυνατότητα «διαπραγμάτευσης» ή «πιο φιλολαϊκής διαχείρισης του Μνημονίου», αλλά και η συσσωρευμένη οργή, δεν συνεπάγονται αυτόματα τη στροφή του εργαζόμενου λαού προς το κίνημα ή την ριζοσπαστική αριστερά.

Τουλάχιστον αν δεν υπάρξουν εκείνες οι διεργασίες και οι προτάσεις που θα μπορούσαν να υπερβούν την ηττοπάθεια, δεν θα φαίνονται ως «ξαναζεσταμένο φαγητό», και θα πατούν πάνω στα διδάγματα που βγήκαν από το προηγούμενο διάστημα, ξαναδίνοντας προοπτική. Εξηγούμαστε:

Το πρώτο εξάμηνο της διακυβέρνησης του ΣΥΡΙΖΑ, που ξεκίνησε με τις φιοριτούρες της «σκληρής διαπραγμάτευσης» και κατέληξε με την ακύρωση του αποτελέσματος του δημοψηφίσματος και την υπογραφή του 3ου μνημονίου, έκανε σαφές και ορατό σε όλη τη ελληνική κοινωνία αυτό που η ΑΝΤΑΡΣΥΑ υποστήριζε από την αρχή των μνημονίων: δεν υπάρχει διαπραγμάτευση με τους δήμιους ΕΕ-ΔΝΤ, δεν υπάρχει ακύρωση των μνημονίων και φιλολαϊκή πολιτική χωρίς ρήξη με την ΕΕ, την αστική τάξη και τους «δανειστές» της χώρας. Καθώς ο ιστορικός χρόνος συμπυκνώνεται, οι επόμενοι μήνες έδειξαν το πραγματικό πρόσωπο της ΕΕ, από την επιβολή καταστάσεων έκτακτης ανάγκης έως την κατάργηση της Συνθήκης της Γενεύης, και κατέρριψαν τα επιχειρήματα των υποστηρικτών της «ΕΕ της δημοκρατίας» και τον μύθο ότι μπορεί να υπάρξει «ΕΕ των λαών».

Ωστόσο, σχεδόν ένα χρόνο μετά την κατάρρευση των αυταπατών της αφήγησης «ούτε ρήξη, ούτε υποταγή», κι ενώ η πολιτική της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ δεν αφήνει πια κανένα περιθώριο για αυταπάτες, κανένα τμήμα της Αριστεράς δεν έχει καταφέρει ακόμη να δώσει πειστική πολιτική απάντηση σε έναν λαό που μέρα με τη μέρα εξαθλιώνεται όλο και περισσότερο από το μνημονιακό καθεστώς, που βλέπει τα εργασιακά και δημοκρατικά του δικαιώματα να εξαφανίζονται. Δεν έχει καταφέρει να δώσει σχήμα στην οργή, διέξοδο στην απογοήτευση και την παραίτηση και απάντηση στην έλλειψη εναλλακτικής. Δεν έχει

καταφέρει να δώσει ούτε μια άλλη προοπτική ούτε τον τρόπο με τον οποίο θα συγκροτηθεί ένα ισχυρό κίνημα αντίστασης και ανατροπής αυτής της πολιτικής.

Και το βασικό πρόβλημα που αντιμετωπίζουμε στο κίνημα σήμερα είναι ακριβώς αυτό: ο εργαζόμενος λαός, οι άνεργοι, οι φτωχοί, η πλειοψηφία του κόσμου ούτε συμφωνούν με τα μέτρα ούτε πιστεύουν ότι θα οδηγήσουν σε κάποια «ανακούφιση». Κατανοούν σε μεγάλο βαθμό ότι δεν υπάρχει άλλη πολιτική στο πλαίσιο της ΕΕ, του ΔΝΤ και της καπιταλιστικής κρίσης. Όμως δεν βλέπουν πειστική εναλλακτική πρόταση για το πώς μπορούν να συγκρουστούν με όλο αυτό το πλέγμα των «παντοδύναμων» ιμπεριαλιστικών μηχανισμών και της αστικής τάξης.

Ας μην κλείνουμε τα μάτια: οι «μάχες» για το ασφαλιστικό και το πολυνομοσχέδιο, που στην πραγματικότητα δεν δόθηκαν καν, αποτυπώνουν αυτή την απογοήτευση στο μαζικό κίνημα. Η μη συμμετοχή της πλειοψηφίας ακόμη και των μελών των οργανωμένων δυνάμεων της αριστεράς, επιπλέον, καταδεικνύει ακόμη περισσότερο το μέγεθος του προβλήματος. Αυτό σημαίνει ότι είναι επιτακτική η ανάγκη να δημιουργηθεί μια προοπτική, πριν η σοβαρή υποχώρηση μετατραπεί σε στρατηγική ήττα με ανυπολόγιστες συνέπειες για την αριστερά και το κίνημα. Την ίδια στιγμή γίνεται όλο και πιο ορατός ο κίνδυνος της αντεπίθεσης της πιο μαύρης δεξιάς. Ο κίνδυνος δηλαδή η αντιλαϊκή κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ - ΑΝΕΛ να καταρρεύσει όχι από τον λαϊκό ξεσηκωμό, όπως εμείς επιδιώκουμε, αλλά από τα δεξιά.

Είναι προφανές ότι τα ερωτήματα αυτά δεν μπορούν να τα απαντήσουν πολιτικά σχέδια που, στον ένα ή στον άλλο βαθμό, αναπαράγουν τη λογική του ΣΥΡΙΖΑ: τον αρχηγοκεντρισμό, τη λογική της ανάθεσης και του κυβερνητισμού, και τα συνεπακόλουθα μισόλογα ώστε να συγκεντρωθούν ευκολότερα ψήφοι, «να μην τρομάξει ο κόσμος». Το ίδιο αδιέξοδη κι αναποτελεσματική, όμως, είναι από την άλλη και η λογική της πλήρους περιχαράκωσης, στο όνομα της «καθαρότητας», που δεν βλέπει καμία δυνατότητα συνεργασίας, και εξανεμίζει έτσι κάθε δυνατότητα παρέμβασης κι αλλαγής συσχετισμών. Ακόμη και η (περισσότερο από αναγκαία) συσπείρωση των δυνάμεων της επαναστατικής αριστεράς -με τη μορφή πόλου/μετώπου, όπως προτείνει η ΑΝΤΑΡΣΥΑ- δεν είναι επαρκής απάντηση στα παραπάνω ζητήματα.

Για να αρχίσουμε να ανιχνεύουμε απαντήσεις είναι ανάγκη να ανοίξει μια μεγάλη συζήτηση πάνω στις αιτίες της υποχώρησης, το περιεχόμενο και τις μορφές της αναγκαίας ανασυγκρότησης κι αντεπίθεσης. Αυτή η πολύπλευρη συζήτηση δεν μπορεί και δεν πρέπει να διεξαχθεί φυσικά σε συνθήκες δοκιμαστικού σωλήνα. Η σκληρή πραγματικότητα απαιτεί η διαδικασία να προχωρά παράλληλα με τις προσπάθειες, μικρές και μεγάλες, απόκρουσης της

αντιλαϊκής επίθεσης. Η συζήτηση αυτή αφορά το σύνολο των μαχόμενων δυνάμεων στην αριστερά (και προϋποθέτει τον κάθετο διαχωρισμό, σε κάθε επίπεδο, από τον ΣΥΡΙΖΑ).

**Χρειάζεται να ανοίξει ξανά η συζήτηση για το αναγκαίο κοινωνικό και πολιτικό μέτωπο, που θα μπορέσει να αποτελέσει τον φορέα της ανατροπής.** Πιστεύουμε ότι, στις σημερινές συνθήκες, η ανασυγκρότηση και ανασύνθεση της αριστεράς, η υπέρβαση της κρίσης της, και ταυτόχρονα μια νικηφόρα κινηματική απάντηση μπορούν να προχωρήσουν μέσα από **ένα πολιτικό και κοινωνικό μέτωπο της ρήξης.**

Ένα μέτωπο που θα συγκροτείται γύρω από ένα πρόγραμμα διεξόδου από την κρίση με βάση τα συμφέροντα του κόσμου της εργασίας, με βάση δηλαδή το τι πρέπει να κάνουμε και όχι το πώς. Που δεν θα λέει μισόλογα ούτε θα συγκροτείται μόνο σε «αντιμνημονιακή» βάση, αλλά θα θέτει με σαφήνεια τον ορίζοντα της ρήξης με την αστική τάξη, την ΕΕ και τους ιμπεριαλιστικούς μηχανισμούς. Ενός μαζικού μετώπου που θα προσπαθήσει να προωθήσει την υλοποίηση του μεταβατικού προγράμματος με κάθε τρόπο και σε όλα τα επίπεδα. Που θα έχει την ικανότητα να αναδεικνύει το συγκεκριμένο επίδικο κάθε στιγμιότυπου της ταξικής πάλης και να συγκεντρώνει το μέγιστο δυναμικό γύρω από αυτό. Που δεν θα θέτει ως προαπαιτούμενο την επανάσταση, ακυρώνοντας την πάλη στο σήμερα και την έννοια της μετάβασης, αλλά που εντός του θα δρα πολιτικά και αναβαθμισμένα ο πόλος των δυνάμεων της επαναστατικής αριστεράς ακριβώς για να βαθαίνει τις ρήξεις ανοίγοντας το δρόμο για την επαναστατική διαδικασία.

Χρειαζόμαστε ένα μέτωπο που θα διεκδικεί την πραγματική δημοκρατία και θα την κάνει πράξη στις διαδικασίες του. Με πραγματική εφαρμογή του «ένα μέλος-μία ψήφος», με συλλογική ηγεσία και εκπροσώπηση, με αιρετά και ανακλητά όργανα και ουσιαστική αλληλοτροφοδότηση οργάνων-βάσης. Και με ένα πρόγραμμα που δεν θα παραπέμπει το σοσιαλισμό στο αόριστο μέλλον, ως «στρατηγικό ορίζοντα», αλλά που θα είναι δημιουργικά αντικαπιταλιστικό, δηλαδή θα περιλαμβάνει άμεσα μέτρα εργατικού ελέγχου και μετασχηματισμού της οικονομίας, διεκδικώντας ζωτικό χώρο από τα αφεντικά, προωθώντας λ.χ. μορφές αυτοδιαχείρισης και κατάληψης επιχειρήσεων που κλείνουν από τους ίδιους τους-ις εργαζόμενους-ες, και το οποίο θα συγκεκριμενοποιηθεί σε πλατιές, ανοιχτές διαδικασίες, από τον ίδιο τον κόσμο της εργασίας. Θέτοντας ως κομβικό το ζήτημα μιας Συντακτικής Συνέλευσης, που θα ενσωματώσει όλες αυτές τις εμπειρίες και τις αναζητήσεις για το τι σημαίνει πραγματική δημοκρατία και συμμετοχή, στην οργάνωση της κοινωνίας συνολικά αλλά και στο χώρο δουλειάς ειδικότερα.

Χρειαζόμαστε, τέλος, ένα μέτωπο που θα συγκροτείται και σε κοινωνικό-κινηματικό επίπεδο,

θα στηρίζει και θα τροφοδοτεί τους αγώνες του εργατικού κινήματος, σε ρήξη με τη συνδικαλιστική αριστοκρατία και γραφειοκρατία, θα στηρίζει αυτοοργανωμένες δομές κοινωνικής αλληλεγγύης, εργατικές λέσχες και σωματεία βάσης, θα συγκροτεί και θα συμμετέχει σε ομάδες αποτροπής των πλειστηριασμών, σε μετωπικές κινήσεις για τα σύγχρονα δημοκρατικά δικαιώματα, την αλληλεγγύη στους πρόσφυγες, τον αντιπολεμικό αγώνα, την πάλη ενάντια στην ΕΕ και το ΝΑΤΟ για την ανεξαρτησία της χώρας και του λαού από ιμπεριαλιστικά κέντρα και μηχανισμούς. Που θα στηρίζει -χωρίς να υποκαθιστά- τη δημιουργία νέων σωματείων, την οργάνωση των ανέργων, την ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος. Θα προωθεί, με λίγα λόγια, την οργανωμένη πάλη και την αντίσταση του λαού στο σήμερα. Πάνω από όλα θα προωθεί και θα τροφοδοτείται από την αναγέννηση του κινήματος για να μην περάσουν τώρα τα μέτρα περαιτέρω φτωχοποίησης του λαού, να μπλοκαριστούν στην πράξη, να μην εμπεδωθεί η απάθεια και το δήθεν αναπόφευκτο του μνημονιακού δρόμου.

Το πολιτικό και το κοινωνικό μέτωπο συγκροτούνται σε διαφορετικά επίπεδα, όμως αλληλεπιδρούν και έχουν ανάγκη το ένα το άλλο: Πολιτικό μέτωπο χωρίς ευρύτερο κίνημα συνιστά άλλη μια εκδοχή ανάθεσης και θα αποτύχει (άλλωστε ζήσαμε και την περίοδο μετά το 2012, που το κίνημα υπονομεύτηκε χάριν της «πολιτικής λύσης» του ΣΥΡΙΖΑ). Από την άλλη, κίνημα χωρίς πολιτικό σχέδιο (και φορέα που θα το εκφράσει) είναι δύσκολο να πάει μέχρι τέλους, άρα και να πείσει ότι αξίζει να στρατευτεί κανείς, ότι μπορεί να νικήσει.

Πιστεύουμε ότι υπάρχουν πολλές δυνάμεις στην ριζοσπαστική αριστερά που θα μπορούσαν να δράσουν από κοινού για να συγκροτηθεί ένα τέτοιο μέτωπο, που θα πάρει τους αναγκαίους κεντρικούς στόχους της ακύρωσης των μνημονίων, της άρνησης πληρωμής του χρέους, της εξόδου από ευρώ και ΕΕ, της εθνικοποίησης των τομέων στρατηγικής σημασίας και θα τις κάνει, μέσα από δημοκρατικές διαδικασίες, πρόγραμμα ανατροπής και επιβίωσης, πρόγραμμα με θετικό πρόσημο, που θα δίνει όραμα και αυτοπεποίθηση στον λαό για το ότι «ναι, μπορούμε και χωρίς αυτούς», μπορούμε να κάνουμε τη ρήξη πραγματικότητα και να χτίσουμε μια άλλη κοινωνία και δημοκρατία.

Θεωρούμε ότι η κατεύθυνση της Συνδιάσκεψης της ΑΝΤΑΡΣΥΑ για «την πολιτική συνεργασία όλων των δυνάμεων της αντικαπιταλιστικής, αντιϊμπεριαλιστικής, αντιΕΕ αριστεράς και των πολύμορφων δυνάμεων που κινούνται σε λογική ρήξης και ανατροπής, των δυνάμεων που έρχονται στον ένα ή τον άλλο βαθμό σε ρήξη με τις λογικές της διαχείρισης» είναι αναγκαίο να προχωρήσει με την προσπάθεια οικοδόμησης ενός τέτοιου μετώπου με άμεσα και τολμηρά βήματα. Η δική μας πρόταση για τη μορφή και το πρόγραμμα αυτού του μετώπου έχει ήδη διατυπωθεί [\[1\]](#), αλλά πιστεύουμε ότι οι δρόμοι και οι τρόποι οικοδόμησης

ενός τέτοιου μετώπου πρέπει να συζητηθούν με όλες τις δυνάμεις και τους αγωνιστές που μπορούν να συνεισφέρουν σε ένα τέτοιο βήμα, να γίνουν υπόθεση των ίδιων.

Καταθέτουμε αυτή την πρόταση προς την ΑΝΤΑΡΣΥΑ αλλά και τις υπόλοιπες δυνάμεις της αριστεράς, προς το εργατικό και λαϊκό κίνημα, προς κάθε άνθρωπο που αγωνιά και αγωνίζεται για ένα καλύτερο μέλλον. Έχουμε επίγνωση πως τη δεδομένη στιγμή δεν είναι ώριμες οι (υποκειμενικές) συνθήκες για την συγκρότηση ενός τέτοιου μετώπου. Ακριβώς αυτό, σε συνδυασμό με την αδήριτη αναγκαιότητά του, καθιστούν επιτακτικό το άνοιγμα της συζήτησης. Ως ΕΠΠΔ θα πάρουμε πρωτοβουλίες για να ανοίξει η συζήτηση στη ριζοσπαστική αριστερά και στον κόσμο του κινήματος σε μια τέτοια κατεύθυνση. Ας βρούμε τους δρόμους υλοποίησης ενός τέτοιου μετώπου πριν επικρατήσει η ηττοπάθεια ή βρει ακροατήριο ο ακροδεξιός λαϊκισμός. Να χτίσουμε το όχημα που θα μπορέσει να ενώσει τα συμφέροντα του κόσμου της εργασίας σε ένα σχέδιο ανατροπής, που θα δώσει ελπίδα και προοπτική, για ένα μέλλον για το οποίο θα αξίζει να παλέψουμε συντροφικά όλες και όλοι.

**[1] Ας κουβεντιάσουμε, λοιπόν, για το μέτωπο...**

**Ενωτική Πρωτοβουλία Παρέμβασης και Διαλόγου  
(τάση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ)**